

Socialudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K.

Socialudvalget
SOU alm. del - Bilag 243
Offentligt

22. marts 2007

Vedr. L 152 - ændringer i konkurrenceloven m.m.

Vi sender hermed til orientering en kopi af et brev, som vi har sendt til Erhvervsudvalget, idet vi blevet opmærksomme på, at ovennævnte lovforslag risikerer at få vidtgående konsekvenser for samarbejdet mellem kommuner og de selvejende institutioner på det sociale område.

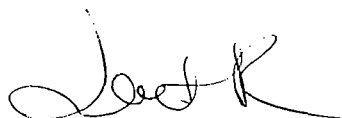
Lovforslaget indebærer, at det gøres obligatorisk for offentlige myndigheder at annoncere indkøb af varer og tjenesteydelser over 500.000 kr., herunder også tjenesteydelser omfattet af det såkaldte bilag II B i EU's udbudsdirektiv, dvs. sundheds- og sociale ydelser.

Konsekvensen af dette er at kommunernes driftsaftaler med selvejende institutioner om drift af plejehjem, krisecentre, bosteder, daginstitutioner og herberger skal sættes i et 'mildt udbud', dvs. et udbud der ikke følger de strenge procedurekrav i EU-direktivet, men som alligevel er et udbud af opgaven.

Et sådant krav om udbud – og genudbud - vil betyde at civilsamfundets medspil i løsningen af velfærdsopgaverne er truet. Vi har derfor anmodet om foretræde for Erhvervsudvalget, men håber at det sociale udvalg også vil tage spørgsmålet op.

Med venlig hilsen
Dialogforum for selvejende sociale institutioner

f. Torben Larsen, generalsekretær i OS

Lisbeth Raahauge

Til Erhvervsudvalget

Vedr.: L 152 Forslag til lov om ændring af konkurrenceloven, tilbudsloven m.v.

Vedtagelsen af dette lovforslag i uændret form vil betyde, at civilsamfundets medspil i løsningen af velfærdsopgaverne er truet og måske vil blive udfaset indenfor en forholdsvis kort årrække.

Det er lovforslagets bestemmelse om, at det gøres obligatorisk for offentlige myndigheder at annoncere indkøb af varer og tjenesteydelser over 500.000 kr., herunder også tjenesteydelser omfattet af det såkaldte bilag II B i EU's udbudsdirektiv, dvs. sundheds- og sociale ydelser, der udgør denne trussel.

I 2001 udformedes med deltagelse af en række ministre og repræsentanter fra frivillige organisationer og foreninger et charter for den frivillige verden. Formålet med charteret var at placere civilsamfundet i forhold til samfundets øvrige sektorer: staten (det offentlige) og markedet. Civilsamfundet består af frivillige organiseringer i bred forstand og omfatter også non-profit organisationer, der udbyder velfærdsydelser fx på sundheds-, ældre-, børne- og hjemløseområdet. I charteret anerkendes civilsamfundsindsatsen, og det fremhæves, at det frivillige Danmark er en engageret og kritisk med- og modspiller til det offentlige. Samspillet skal baseres på tillid og respekt for hinandens opgaver, og det nævnes, at det frivillige Danmark kan vise det offentlige nye veje og bidrage til samfundsudviklingen.

Nu synes der imidlertid at være nogle klare tendenser til, at dette samarbejde mellem sektorerne smuldrer, og at civilsamfundet sættes under pres.

Med sin forankring i det folkelige er de selvejende institutioner med til at løse en betydelig del af væsentlige samfundsopgaver. De selvejende institutioner står for omkring en tredjedel af de samlede ydelser indenfor plejehjemsområdet, børneinstitutions området, hjemløseområdet og andre udsatte områder. Nogle steder er betydningen af de selvejende institutioner endnu mere markant.

De selvejende institutioner er værdibaseret – udsprunget af stifternes idé – fx et kirkeligt tilhørsforhold. Institutionen leverer en ydelse til det offentlige, men den leverer noget mere. Den leverer særlige værdier, og den er med i en frit valgs tankegang, hvor borgerne har mulighed for at vælge netop den institution, der passer til et langt levet liv.

Det er denne frihed, der netop i disse år sættes under pres, og det sker under påskud af EU regler og hensyn til den hjemlige konkurrencelov.

Tendensen er, at konkurrencen skal være helt fri, at alle skal kunne byde på alt, og at kontrakter med det offentlige skal indgås på de mest fordelagtige vilkår. Egentlig en selvfølgelighed, men ikke på den måde det praktiseres.

Konkurrenceudsættelsen sker ikke på vilkår, der beskriver situationen. Kun en del af de parametre, der er relevante i forhold til de ydelser, de selvejende institutioner leverer, er omfattet af det udbud, leverandøren vælges efter.

Forslaget til ændringer i konkurrenceloven, som Folketinget har fået forelagt af økonomi- og erhvervsministeren skærper denne problemstilling, idet alt offentligt indkøb over en halv million kroner skal i udbud. Det betyder, at selvejende institutioner, der har driftsoverenskomster med det offentlige om fx plejehjemsdrift skal konkurrenceudsættes med mellemrum – og med risiko for at tabe sin driftsaftale. Det absurde ligger i, at vurderingen af udbudet sker på parametre, der ikke har noget med institutionens værdigrundlag at gøre, selvom det var det offentlige oprindeligt var interesseret i som supplement til offentlige institutioner og til styrkelsen af valgfriheden.

Det, der går galt er, at den frivillige verden betragtes på samme måde som markedet. At civilsamfundet forsøges presset ind i forholdet til staten på samme måde som markedet. Og det er helt forkert og skadeligt for mangfoldigheden og innovationen.

Vi må tilbage til kerneydelsen, som i socialt arbejde er forholdet mellem borger og hjælper. Det er det centrale i arbejdet og ikke alt det, der omgiver denne relation. Det er imidlertid svært at beskrive denne relation og meget vanskeligt at kvantificere relationen. Ikke desto mindre er det det helt essentielle i velfærdsydelsen.

Hvordan udvikles denne kerneydelse? Ved samarbejde mellem hjælpere, deres ledere, en frivillig bestyrelse, der vedkender sig institutionens værdier og de offentlige instanser, der køber ydelsen. Derfor er partnerskaber væsentlige for udviklingen af kvaliteten, og partnerskaber holder, når parterne er tilfredse. Og de opløses, når den ene af parterne ikke er tilfreds med partnerskabet.

Med venlig hilsen

f. Torben Larsen, generalsekretær OS

Lisbeth Raahauge